

opusdei.org

«Zajedništvo prelature Opus Dei i biskupija svjedoči radosnu stvarnost.»

Cjelovit nagovor mons.
Monterisija u povodu 25-te
godišnjice Opusa Dei kao
osobne prelature u Madridu.

2.11.2009.

Radostan sam što mogu sudjelovati u ovom susretu kojim Opus Dei slavi dvadest i petu godišnjicu svog ustanovljenja kao osobne prelature.

Iznad svega, velika mi je čast biti
ovdje i prenijeti vam srdačnu
čestitku Njegove Eminencije kard.
Giovannija Battiste Rea, prefekta
Kongregacije za biskupe, kojemu je
Rimski Pontifeks preporučio
nadležnost Svete Stolice s obzirom na
prelaturu Opus Dei. U ime kardinala
prefekta pozdravljam regionalnog
vikara Opusa Dei u Španjolskoj i sve
članove Opusa Dei, u vrijeme ovog
pogleda na sretno završenih
dvadeset i pet godina života i
djelovanja. Pozdravljam sve prisutne
koji se raduju zbog puta i napretka
mlade Prelature i koji žele da Opus
Dei nastavi služiti iz dana u dan sve
više svetoj Katoličkoj crkvi.

Dvadeset i osmog studenog 1982.
papa Ivan Pavao II. uspostavio je
Opus Dei kao osobnu prelaturu
Katoličke crkve. Devetnaestog ožujka
1983. bila je svečano odobrena bula

«Ut sit», nakon što je već bio proglašen Kodeks kanonskoga prava, 25. siječnja 1983. Bez ikakve sumnje možemo reći da je ono što obilježavamo bio bitan događaj, koliko za život ustanove koju je osnovao sveti Josemaría Escrivá de Balaguer toliko i za cijelu Crkvu. Bilo je to definitivno odobrenje jedne apostolske snage prisutne na svih pet kontinenata i prvo uspostavljanje jedne osobne prelature.

Poznato je da je koncilski dekret «Presbyterorum Ordinis» iz 1965. spominjao osnivanje osobnih prelatura. Ta je ideja bila ponovno izložena u „Motu Propriu“ Pavla VI. «Ecclesiae Sanctae» i nakon toga u Kodeksu kanonskog prava, u kanonima od 294. do 297.

Ipak, već mnogo prije Drugoga vatikanskog sabora sv. Josemaría molio je na nakanu da bude moguća intervencija crkvenog autoriteta koja

bi potvrdila jedinstvo poziva raznih članova Opusa Dei i u isto vrijeme jamčila njihovo svojstvo vjernih laika ili svjetovnih svećenika Crkve.

Sveti Josemaría je iznad svega htio da se definitivno priznanje Opusa Dei vodi unutar općeg prava Crkve, bez posebnih privilegija i bez ikakva izvanrednog statusa.

Tražio je da crkveno pravo prizna inkardinaciju svećenika u jednom crkvenom organizmu radi formacije članova Djela i radi njihova sudjelovanja u apostolskim aktivnostima. Osim toga, intervencija Svete Stolice trebala bi priznati međunarodnu organizaciju Opusa Dei, jer se Opus Dei ne ograničava na jedan konkretan teritorij.

Bitno obilježje vjernika Opusa Dei jest jednak status prema drugim vjernicima biskupija i župa, naime da ih pripadnost Djelu ne odvaja od pojedinačnih crkava. Zbog toga je

definitivno pravno rješenje trebalo jasno označiti ovisnost vjernika Opusa Dei o biskupima, ni više ni manje od drugih vjernika biskupije.

Sve je to bilo ispunjeno u formi osobne prelature.

Kako svjedoče biografije Sveti Josemaría se posebno pouzdao u moć molitve, prije nego li u studij formalnih i pravnih gledišta. Sigurno ne bez ganuća članovi Opusa Dei mogli su čitati ove riječi Ivana Pavla II. u predgovoru apostolske konstitucije «Ut sit», kojom je Prelatura proglašena:

«S velikom nadom Crkva upućuje svoju majčinsku brigu i pažnju Opusu Dei koji je, po Božjem nadahnuću, sluga Božji Josemaría Escrivá de Balaguer osnovao u Madridu drugog listopada 1928., s ciljem da bude uvijek pripravan i djelotvoran instrument spasiteljskog

poslanja koje vrši Crkva za život svijeta.» [1]

SURADNJA ČLANOVA OPUSA DEI U
BISKUPIJSKIM AKTIVNOSTIMA.
BLAGODATI ZA BISKUPIJU OD
PRISUTNOSTI I AKTIVNOSTI
ČLANOVA OPUSA DEI.

Zajedništvo prelature Opus Dei i biskupija svjedoči radosnu stvarnost. Kardinal Camillo Ruini je, u istaknutom nagovoru prošlog jedanaestog ožujka, na temelju svog dugogodišnjeg iskustva, kao generalni vikar Svetog Oca za Rimsku biskupiju, i posebno kao tajnik i predsjednik Talijanske biskupske konferencije, izložio i dokumentirao da prisutnost i aktivnost članova Opusa Dei treba pridonijeti, i doista su bili pridonijeli, pastoralnim aktivnostima svih biskupija u kojima djeluju. Kao zaključak svog izlaganja kardinal Ruini je rekao: «Nakon ovih

razmatranja dokazuje se da djelovanje Opusa Dei, u biskupijama u kojima je prisutno, pridonosi unutrašnjoj raznolikosti svojstvenoj zajedništvu. To je služenje koje se javlja unutar same biskupije na potpuno naravan način, bez potrebe za nekim naknadnim ucjepljenjem... I biskupije prepoznaju da se plod te službe ponajprije očituje u životu vjernika; u ovom životu objavljuje se proročka dimenzija zvanja na svetost u svijetu i iz njega biskupija dobiva obilne plodove svetosti i apostolskog života.»

Moglo bi se dodati da pravnim odredbama sadržanim u Kodeksu kanonskog prava i u Apostolskoj konstituciji «Ut sit» Sveta Stolica bdije kako bi se rad osobnih jurisdikcija na području biskupije vodio u duhu zajedništva.

S druge strane, Apostolska konstitucija «Ut sit» (broj VI)

predviđa da svakih pet godina prelat preda Rimskom Pontifeksu, posredstvom Kongregacije za biskupe, izvještaj o stanju Prelature i razvoju njezina djelovanja.

Bezrazložne su, dakle, brige koje su neki izložili u godinama bliskim utemeljenju Prelature, misleći da bi Opus Dei mogao ostati izvan hijerarhije. Nasuprot tome, preko Prelature, Opus Dei podložen je režimu prelata koji ga vodi u zajedništvu sa Svetom Stolicom i biskupima.

2. SVEĆENIČKA UDRUGA SVETOG KRIŽA

Kada se govori o Opusu Dei, odmah se misli na djelovanja koja Prelatura vrši u korist laika, promovirajući kršćanski život u svijetu rada, obitelji itd.

Ali kad se govori o službi izvršenoj prema biskupiji, mislim da se ne

može zatajiti veliki apostolat koji Opus Dei vrši preko Svećeničke udruge Svetog Križa. Doista, preko te svećeničke udruge pruža se duhovna pomoć svećenicima koji su inkardinirani u raznim biskupijama diljem svijeta. Oni koji osjećaju takav poziv mogu se uključiti u spomenutu Udrugu, a da se time ne smanji ni najmanje njihova služba biskupiji ni njihova ovisnost o vlastitom biskupu. Štoviše, formacija koja se daje klericima teži povećanju te službe i posvećenja; tako je to izlagao osnivač Opusa Dei: «Duh Opusa Dei, doista, ima kao bitno obilježje ne vaditi nikoga iz njegova statusa - unusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat (1 Kor 7, 20) – već voditi svakog da ispuni zadaće i obaveze svog vlastitog staleža, svog poslanja u Crkvi i civilnom društvu, na najbolji mogući način. Zbog toga, kada se jedan svećenik pridruži Svećeničkoj udruzi Svetog Križa ne mijenja niti napušta

svoj dijecezanski poziv – posvetu službi mjesne Crkve u kojoj je inkardiniran, punu ovisnosti o svom biskupu, duhovnost «svjetovnog» svećenika, zajedništvo s drugim svećenicima itd. – već se, naprotiv, trudi živjeti svećeničko zvanje u punini, jer zna da treba tražiti savršenstvo upravo u samom izvršavanju svojih svećeničkih obaveza, kao dijecezanski svećenik». I Sveti Josemaría je zaključivao: Plodovi svega ovog rada? Oni su za mjesne Crkve kojima ti svećenici služe. I tome se raduje moja duša dijecezanskog svećenika, koja je, štoviše, imala mnogo puta utjehu da vidi s kojom ljubavlju Papa i biskupi blagoslivlju, žele i podržavaju taj rad». [2]

PLODOVI DJELOVANJA OPUSA DEI U CRKVI

Objavljivanje dokumenata prije 25 godina bilo je praćeno tekstom koji je

napisao ondašnji prefekt Kongregacije za biskupe kardinal Sebastiano Baggio. Radilo se o komentaru i predstavljanju papinske odluke. Naslov tog komentara bio je vrlo izražajan: «Un bene per tutta la Chiesa»: «Dobro za cijelu Crkvu». U tom se komentaru objašnjavalo da odluka Ivana Pavla II. odgovara duhovnoj i pastoralnoj stvarnosti Opusa Dei, ali da ona treba nerazdvojivo pridonijeti blagodati cijele Crkve. [3]

Sama Apostolska konstitucija «Ut sit» počinje upravo motivirajući djelo utemeljenja Prelature, tvrdeći da se obavlja «s ciljem da Opus Dei uvijek bude pripravan i efikasan instrument spasiteljskog poslanja koji vrši Crkva za život svijeta.» Bila je vrlo duboko u srcu Svetog Josemaría ideja da je razlog postojanja Opusa Dei u službi Crkvi. I, doista, aktivnost koju vrši Prelatura ne ostaje zatvorena u njoj već, šireći

poruku sveopćeg poziva na svetost i podižući razinu kršćanske formacije izravno potpomaže biskupiji u kojoj djeluje, jer su korisnici tog rada vjernici tih biskupija.

Tako je to objašnjavao sluga Božji Ivan Pavao II. upućujući poruku nekolicini vjernika Prelature koji su bili u Rimu prigodom Dana razmatranja apostolske poslanice «Novo millennio ineunte»: «Želim podcrtati, prije svega, da pripadnost vjernih laika toliko svojoj mjesnoj Crkvi, koliko Prelaturi u koju su uključeni čini da posebna misija Prelature utječe u evangelizacijskom kompromisu cijele mjesne Crkve, onako kako je predvidio Drugi vatikanski koncil, predstavljajući formu osobnih prelatura.» [4]

Sveti je Otac vrlo jasno podcrtao kako djelovanje koje odgovara prelatu Opusa Dei blagoslivlja cijelu Crkvu, kada je, prilikom zlatne mise Njegove

Ekscelencije mons. Javiera Echevarrije uputio čestitku prelatu ovim riječima: Upravljajući tvoju Prelaturu i razmatrajući u njoj milost Božju, ne prestaješ pozivati njene članove – primjerom, spisima, riječi i apostolskim putovanjima – da ostanu u Gospodinu jakog srca (Dj 11, 23). Kada potičeš trud za osobnu svetost i apostolski žar svojih svećenika i laika, ne samo da vidiš kako raste stado koje ti je bilo povjereno, već daješ učinkovitu pomoć Crkvi u hitnoj evangelizaciji današnjeg društva». [5]

Nemoguće je izmjeriti količinu apostolskih plodova koji slijede iz djelovanja Prelature, jer oni ne podrazumijevaju samo plodove nastale institucionalnim radom Prelature već sve plodove koji proistječu iz apostolskog djelovanja vjernika Opusa Dei. Na to je mislio Papa kada ih je, govoreći mladima koji sudjeluju u aktivnostima

kršćanske formacije Prelature, poticao da vrše «apostolat prijateljstva» koji Sveti Josemaría, osnivač Opusa Dei, opisuje kao «osobno prijateljstvo, požrtvovano, iskreno: od čovjeka čovjeku, od srca srcu» (Brazda, broj 191). Svaki je kršćanin pozvan biti prijatelj Božji i Božjom milošću privući Njemu svoje prijatelje. Apostolska se ljubav na taj način pretvara u pravu strast koja se provodi u komunikaciji drugima sreće što se nalazi u Isusu [6].

Kada je 1982. Sveti Otac utemeljio prvu osobnu prelaturu, to je učinio, kako čitamo u predgovoru Apostolske konstitucije, s «velikom nadom». Nakon dvadeset i pet godina možemo vidjeti da je ta nada uvelike ispunjena, na osnovi čega, slaveći taj čin Ivana Pavla II., ne možemo ne upraviti svoja srca Presvetom Trojstvu i dati mu hvalu na milosrđu

kojim bez prestanka podupire svoju Crkvu.

[1] IVAN PAVAO II., Apostolska Konstitucija "Ut sit". 28.XI.1982, u AAS, 75 (1983), stranica 423-425.

[2] SVETI JOSEMARÍA ESCRIVÁ DE BALAGUER, u: Razgovori s mons. Escrivom de Balaguerom, str. 16.

[3] Cf. S. BAGGIO, Un bien para toda la Iglesia, u L'Osservatore Romano, ed. Española, 5. XII.1982.

[4] IVAN PAVAO II., Nagovor sudionicima susreta u povodu «Novo millennio ineunte», potaknutog od prelature Opus Dei, 17. ožujka 2001., str. 6.

[5] BENEDIKT XVI., Pismo prelatu Opusa Dei 9. srpnja 2005.

[6] BENEDIKT XVI., Nagovor sudionicima kongresa UNIV, 10. travnja 2005.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zajednistvo-prelature-
opus-dei-i-biskupija-svjedoci-radosnu-
stvarnost/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zajednistvo-prelature-opus-dei-i-biskupija-svjedoci-radosnustvarnost/) (22.02.2026.)